

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

FARE İLE DEVE

MESNEVİ'DEN SEÇMELER

Zambak
YAYINLARI

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

FARE İLE DEVE

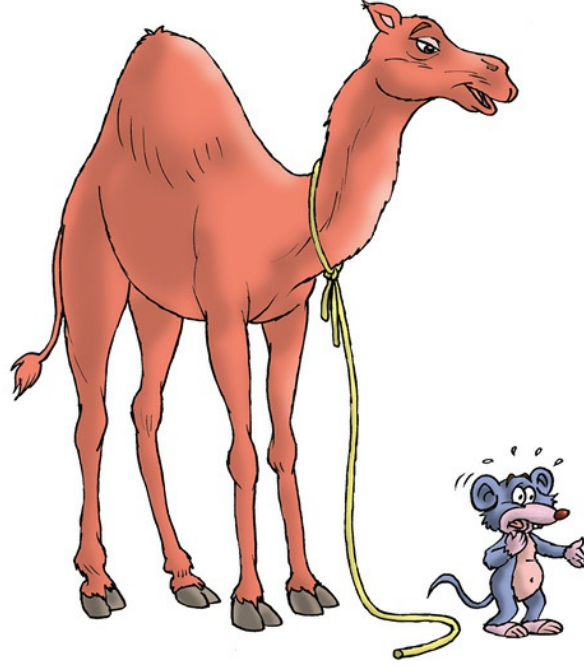
MESNEVİ'DEN SEÇMELER

Zambak
YAYINLARI

FARE İLE DEVE

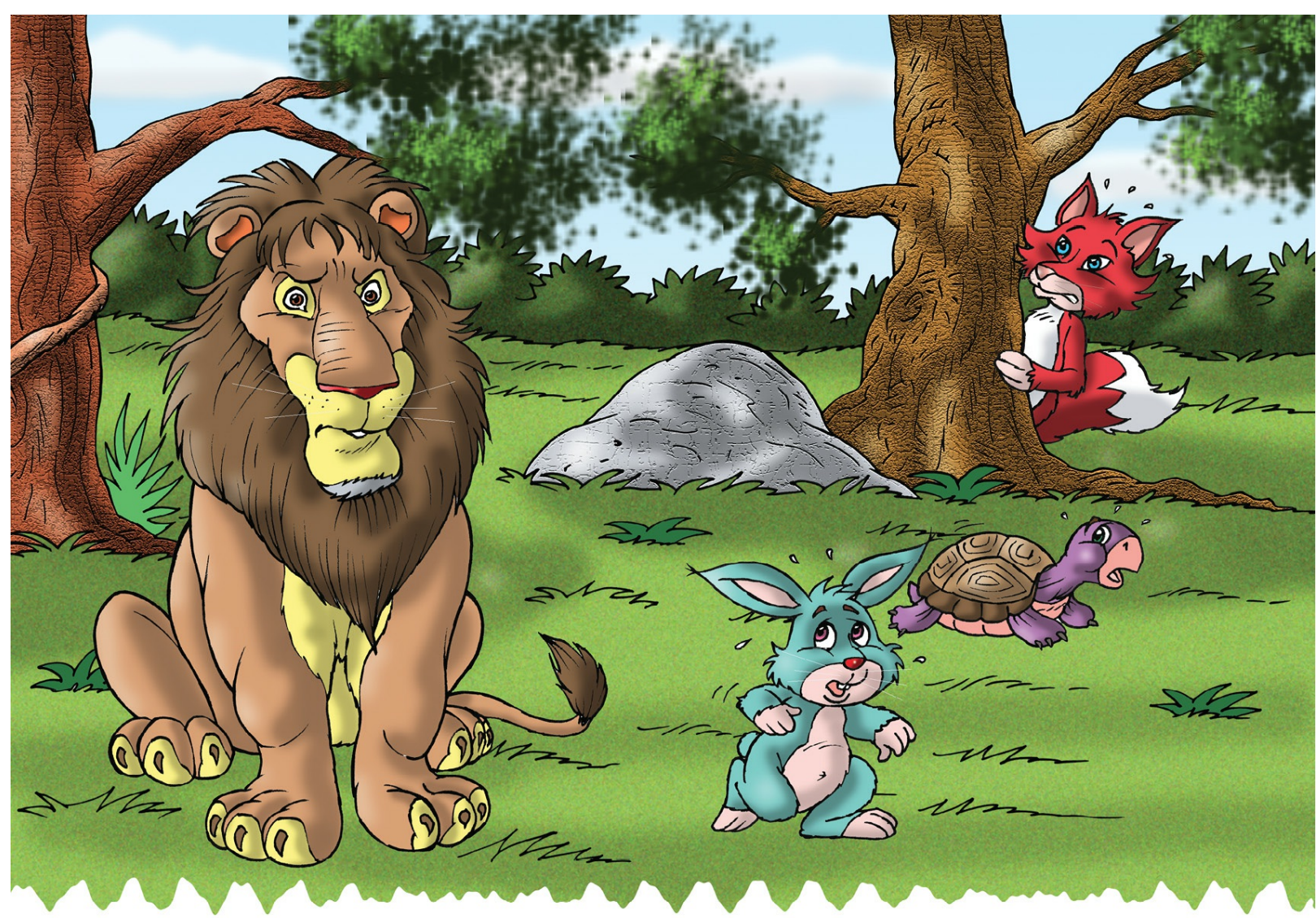
Mesnevi'den Seçmeler

Hazırlayan
Mehmet AZİM

Zambak
YAYINLARI

TAVŞAN İLE ASLAN

Evvel zaman içinde, uçsuz bucaksız, güzel bir ova varmış. Bu güzelim ovada birçok hayvan yaşarmış. Ovanın yanındaki ormanda sinirli bir aslan bulunuyormuş. Hayvanlar, aslandan korktukları için kıvranıp dururmuş.

Aslan, ovadaki hayvanları rahatsız ediyormuş. Pusu kurup hayvanlardan birini kapıp götürüyormuş. Güzelim ova, hayvanlar için artık yaşanmaz hâle gelmiş. Hayvanlar, böyle korku içinde yaşamaktan bıkmışlar.

Hayvanlar, düşünmüşler, taşınmışlar. Yaşadıkları sıkıntıya bir çözüm yolu bulmaya çalışmışlar. Uzun tartışmalardan sonra gidip aslanla konuşmaya karar vermişler.

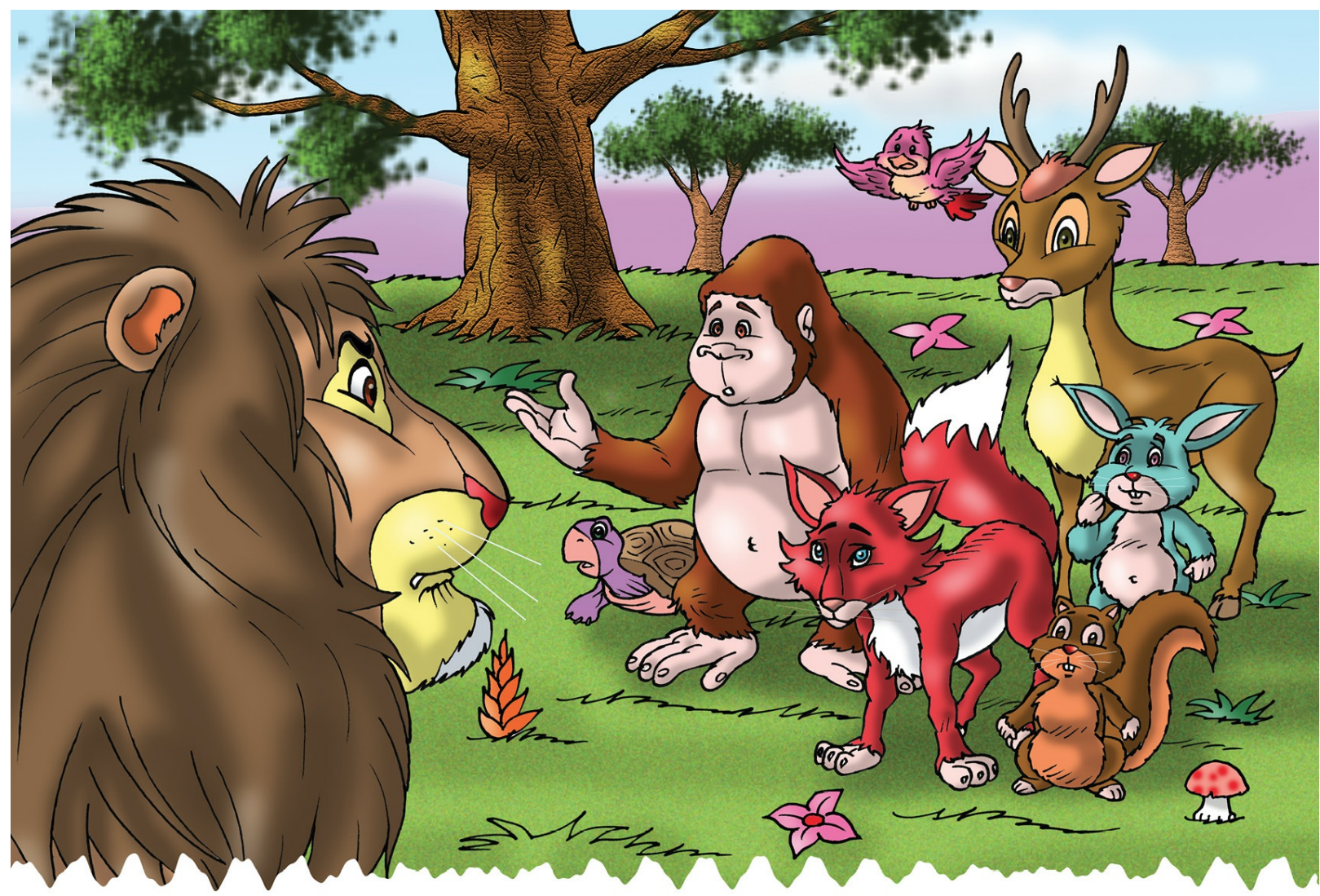
Aslanın yanına gitmek için bir grup oluşturmuşlar. Sonra grubu, aslanın yanına göndermişler.

Gruptakiler, aslanın bulunduğu yere ulaşmış. Aslan:

– Buyurun, gelin sevgili dostlarım! Galiba bir isteğiniz var, demiş.

Grubun başkanı:

– Ey ormanların kralı! Her gün içimizden birini yakalayıp yiyorsun. Buna bir diyeceğimiz yok. Fakat bu, sizin için yorucu bir iş. Siz, tahtınızda oturunuz. Biz, her gün içimizden birini göndeririz. Siz de onu afiyetle yersiniz. Bunun karşılığında bize dokunmazsınız. Böylece hem biz huzurlu bir hayat süreriz. Hem de siz aç kalma derdinden kurtulmuş olursunuz, demiş.

Tecrübeli aslan, hayvanların kendisine bir tuzak kurabileceklerini düşünmüş. Önce bu teklifi kabul etmemiş:

– Bu nazik teklifiniz için teşekkür ederim. Ancak ben, yiyeceklerimi kendim çalışıp elde etmeyi isterim, demiş.

Hayvanlar, bu tekliflerinde ısrarcı olmuşlar. Aslanı inandırmayı başarmışlar.

Aslan, kendi kendine:

– Bu teklifi bir değerlendireyim. Eğer hayvanlar bana tuzak kurarlarsa elimden çekecekleri var, diye söylenmiş.

Aslan:

– Peki, teklifinizi kabul ediyorum. Böylece beni de büyük bir zahmetten kurtarmış olacaksınız. Hepinize teşekkür ederim, demiş.

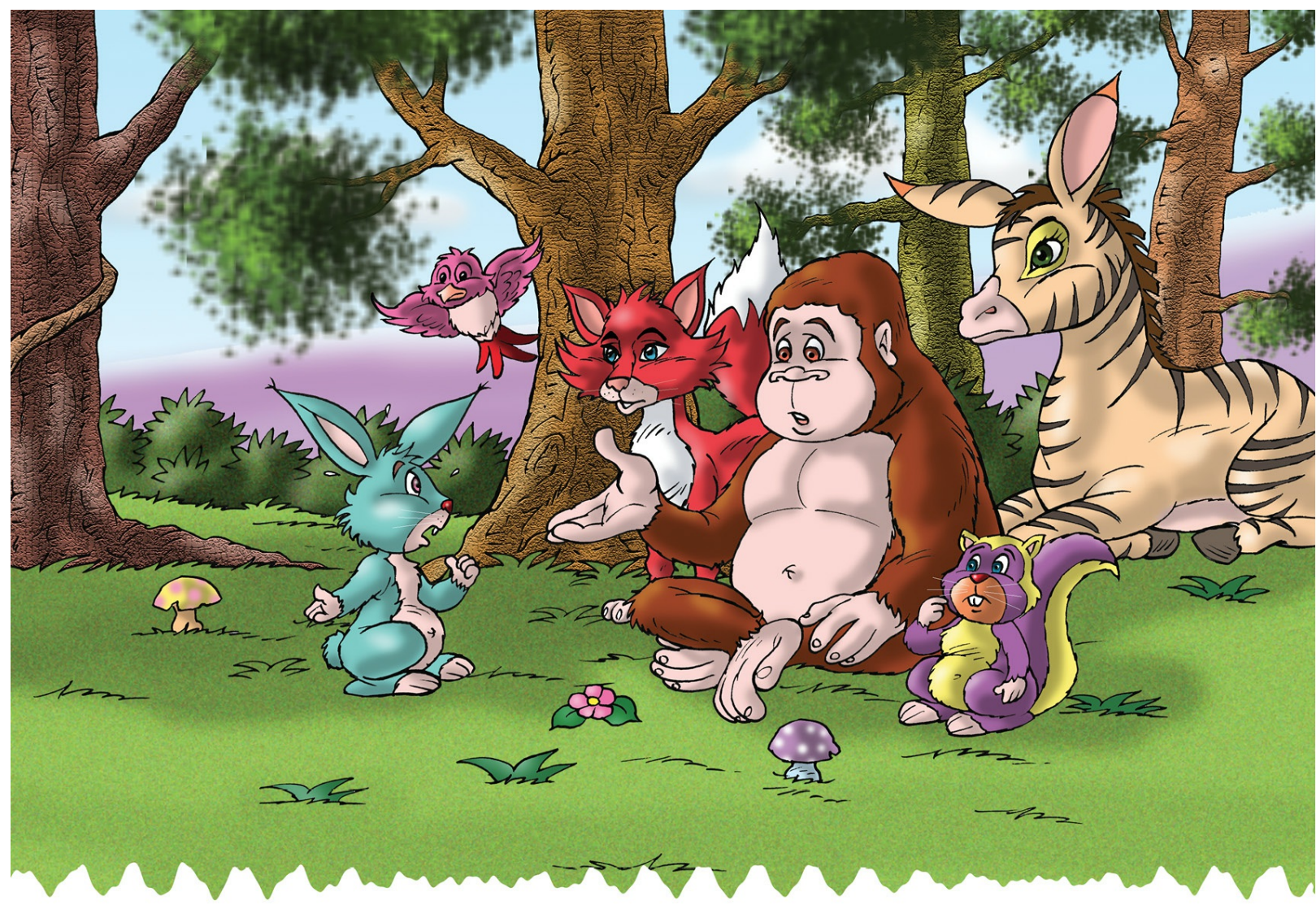
Yapılan anlaşmaya göre her gün aslanın yiyeceği hayvan, ayağına götürülecekmiş. Hangi hayvanın aslana verileceği kura ile belirlenecekmiş.

Grup, görüşmeyi tamamladıktan sonra yaşadıkları ovaya geri dönmüş. Aslana gidecek hayvan için kura çekmişler.

Bir gün kura, tavşana çıkmış. O, aslana yem olarak gönderilecekmiş.

Ovadaki hayvanlar toplanmış:

– Tavşan, akıllı hayvan. Düşünsün, taşınsın, aklını kullansın. Aslandan kurtulmanın bir yolunu bulsun, demişler.

Kura sonucunu öğrenen tavşan, çok korkmuş. Korkmakta haklıymış. Çünkü aslana yem olacaktı.

Tavşan:

– Bu eziyet ne zamana kadar sürecektir! Bu karara itiraz ediyorum, demiş.

Ovadaki hayvanlar, tavşanı çağırıp:

– Bunca zamandır sözümüzde durduk. Bundan sonra da inat edip adımızı kötüye çıkarma. Çabuk git, aslanı bekletme, demişler.

Tavşan, arkadaşlarından biraz zaman istemiş. Hem kendisini hem de onları kurtaracak bir plan yaptığını söylemiş. Diğer hayvanlar, ısrar etmişler ama tavşan, planını onlara söylememiş.

Hayvanlar, tavşanı uğurlamak için bir tören yapmışlar. Törende herkes, onun sağ salım geri dönmesi için dua etmiş. Gözyaşları içinde tavşanı yolcu etmişler.

Tavşan:

– Eh, ne yapalım! Kismet böyleymiş. Sizin rahatınız için kendimi feda ediyorum, demiş.

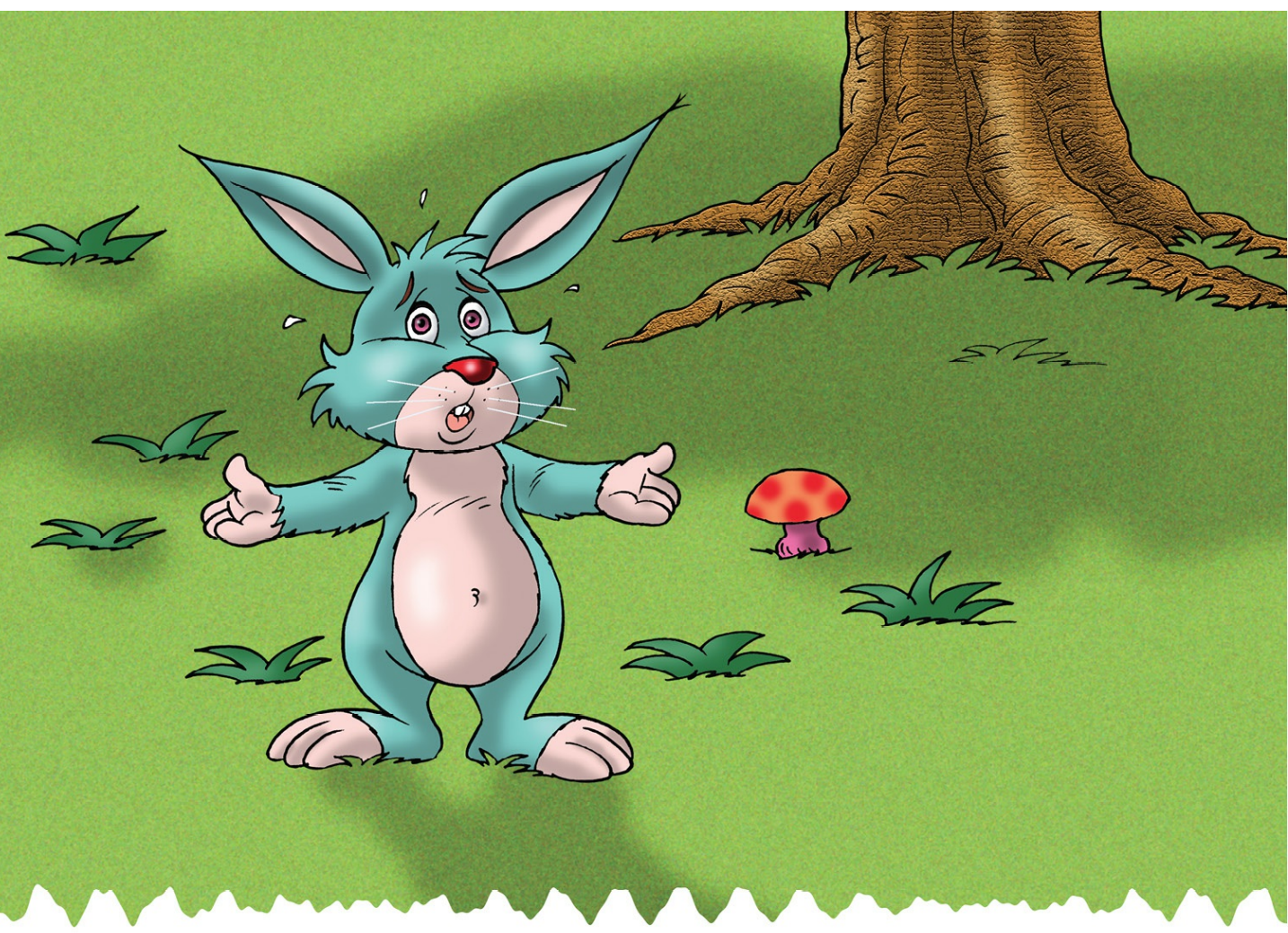
Tavşan, yavaş adımlarla yola çıkmış fakat işi ağırdan alıyormuş. Onun yavaş davranması karşısında diğer hayvanlar telaşlanmışlar ama tavşana da bir şey söyleyememişler.

Tavşan, umursamaz bir şekilde yoluna devam etmiş. Kırılarda dolaşmış, gönlünce eğlenmiş. İkinciye doğru oynaya zıplaya aslanın bulunduğu yere gelmiş. Vakit epeyce geç olduğu için aslan sinirinden küplere binmiş. İyice öfkelenmiş:

– Bu küçücük tavşan da kim oluyor? Hangi cesaretle yanıma geç geliyor? Benim, kocaman filleri bile yediğimi bilmiyor mu, diye bağırmaya başlamış.

Tavşan, aslanın huzuruna çıkmış. Niçin geç kaldığını aslana anlatmaya çalışmış:

– Efendim, öncelikle geç kaldığım için beni affediniz! Ben isteyerek geç kalır mıyım? Asla size saygıda kusur etmem. Sabahın erken vaktinde yola çıkmış geliyordum. Yanıma bir tavşan daha aldım, huzuruza çıkmak için acele ediyordum. Ancak yolda, bir başka aslanın saldırısına uğradık. O aslana yalvarıp yakardım. Biz, krallar kralı aslanın yanına gidiyoruz, dedim. O da: “Kim oluyor o kral? Seni paralarım ha!” dedi. Bu kez: “İzin ver de son bir kez sevgili kralımızın yüzünü göreyim ve seni ona anlatayım. Arkadaşım da ben gelinceye kadar yanında kalsın.” dedim. Arkadaşım onun yanında kaldı, ben de buraya geldim. Arkadaşım çok güzel ve besili bir tavşandı, demiş.

Kral aslan, bu sözleri duyunca:

– Kim senin yolunu kesen akılsız? Bu ormanda yalnız benim sözüm geçer. Bu ormanın tek kralı benim. Kim o, çabuk söyle, demiş.

Tavşan, durumdan memnunmuş. Kral aslan, tavşanı yemeyi unutmuş. Diğer aslanın derdine düşmüş.

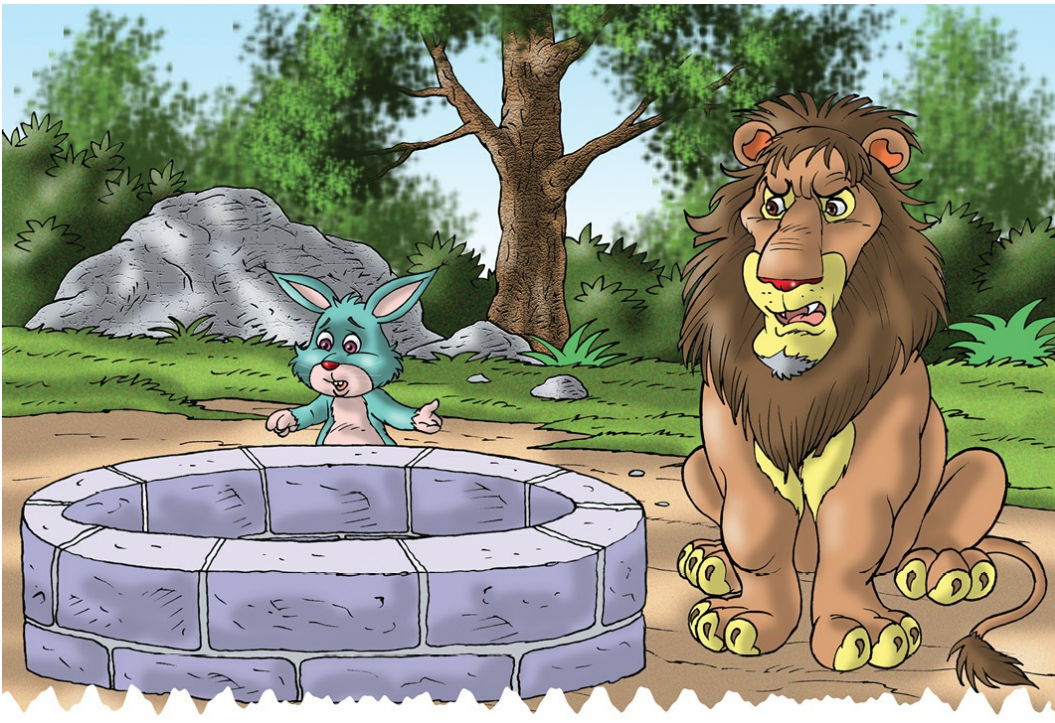
Tavşan, hep öteki aslandan bahsetmiş. Onun ne kadar güçlü olduğunu anlatmış. Kral aslan, bu sözleri gurur sebebi yapmış. Onurunun incitildiğini düşünmüş. Sonunda dayanamamış:

– Haydi, düş önüme! Bana göster o küstah aslanı! Onun cezasını vereyim, demiş.

Tavşan ile kral aslan, birlikte yürümeye başlamışlar. Tavşan, aslanı kurduğu tuzağa düşürmek için önden gidiyormuş. Bir süre sonra bir kuyunun başına gelmişler.

Tavşan:

– İşte sultanım, yolumu kesen aslan bu kuyunun içinde duruyor. Zavallı tavşan da yanında bekliyor. Bakınız, nasıl da gururlu bir şekilde duruyor, demiş.

Kuyuya yaklaşan aslan, tavşanın geri çekildiğini fark etmiş.

– Niçin ayağını geri çektin? Geri kalma, demiş.

Tavşan:

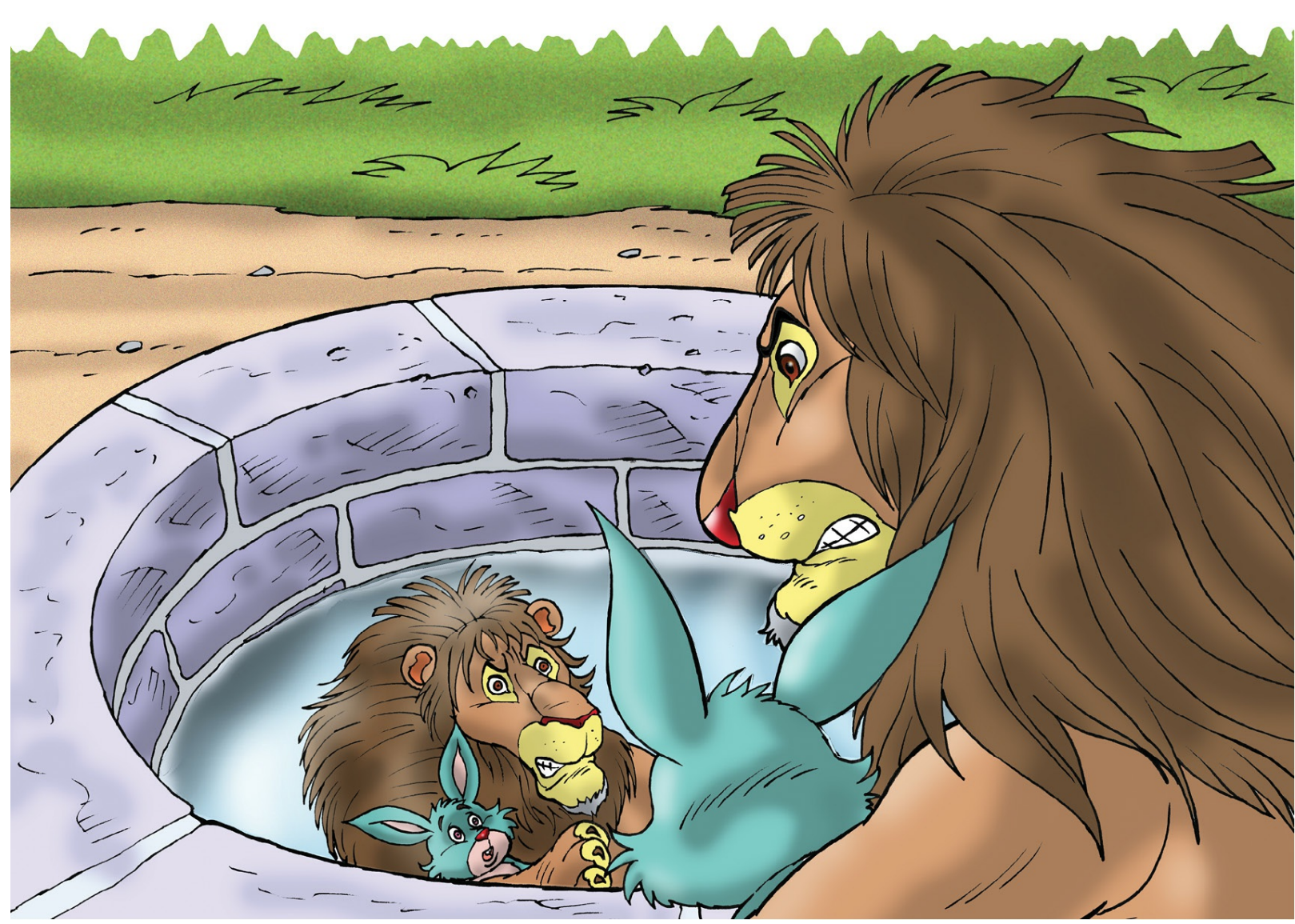
– Görmüyor musun, korkudan tir tir titriyorum. Elim ayağım tutmaz oldu, yüreğim yerinden oynadı, demiş.

Aslan:

– Kuyuya bak, aslanın orada olup olmadığını kontrol et, demiş.

Tavşan:

– Beni kucağına alırsan o zaman bakarım, demiş.

Aslan, tavşanı kucağına almış, kuyunun içine bakmak için eğilmiş. Kuyuda bir aslan ve besili bir tavşan görünüyor. Kral aslan, hırlamaya başlamış. Kuyudaki aslan da hırlıyormuş. Kral aslan ne yapsa, kuyudaki de aynı şekilde karşılık veriyormuş. Aslında kuyudaki, aslanın suya yansıyan şekliymiş. Ama o, bunu bilememiş.

Tavşan, fırsatı kaçırmak istememiş:

– Görüyorsunuz efendim, kuyudaki aslan size nasıl meydan okuyor, demiş.

Kral aslan, iyice hiddetlenmiş, sinirinden gözleri dönmüş:

– Kuyuya inip onu parçalayacağım. Bir ormanda iki kral olmaz, diye söylenmiş. Kucağındaki tavşanı yere bıraktığı gibi kuyuya atlayıvermiş. Hırsının kurbanı olan kral aslan, kuyunun dibini boylamış. Ömrünün sonuna kadar oradan çıkamamış.

Tavşan, aslandan kurtulmayı başarmış. Büyük bir sevinç içinde arkadaşlarının yanına dönmüş. Onu gören hayvanlar, şaşırıp kalmışlar.

Tavşan, dostlarına yaşadıklarını anlatmış, bu mutlu haberi onlara söylemiş. Bütün hayvanlar, sevinç içinde onu kutlamışlar. Canlarını kurtardığı için ona teşekkür etmişler.

DALDAN DÜŞEN PAPAĞAN

Evvel zaman içinde zengin bir adam varmış. Bu adam, evinde güzel sesli, konuşkan bir papağan besliyormuş. Tüccar olan zengin adam, alışveriş yapmak için Hindistan'a gitmeye karar vermiş.

Tüccar, yola çıkmak için hazırlık yapmış. Ev halkıyla vedalaşmış, bir istekleri olup olmadığını sormuş. Herkes adamdan bir şeyler istemiş.

Tüccar:

– Ee, sevgili kuşum! Senin ne isteğin var, sana ne getireyim, demiş.

Papağan, bulunduğu kafesten kurtulmanın çarelerini arıyormuş. Gökyüzünde özgürce uçuşmanın hayalini kuruyormuş. Onun için kafes, bir hapisaneden farksızmış.

Papağan, boynunu bükmüş ve sahibine şöyle demiş:

– Biliyorum ki Hindistan'a gidiyorsun! Oradaki papağanları görünce durumumu onlara ayrıntılı olarak anlat. Onlara: “Sizin hasretinizi çeken bir papağanım var. Bizim evde, kafesin içinde hapis hayatı yaşıyor. Size selam gönderdi ve sizden yardım istedi. Yazık değil mi, ben gurbette acı çekiyorum. Siz ise yeşillikler arasında, gül bahçelerinde dolaşıyorsunuz. Dostların vefası böyle mi olur?” dediğimi söyle.

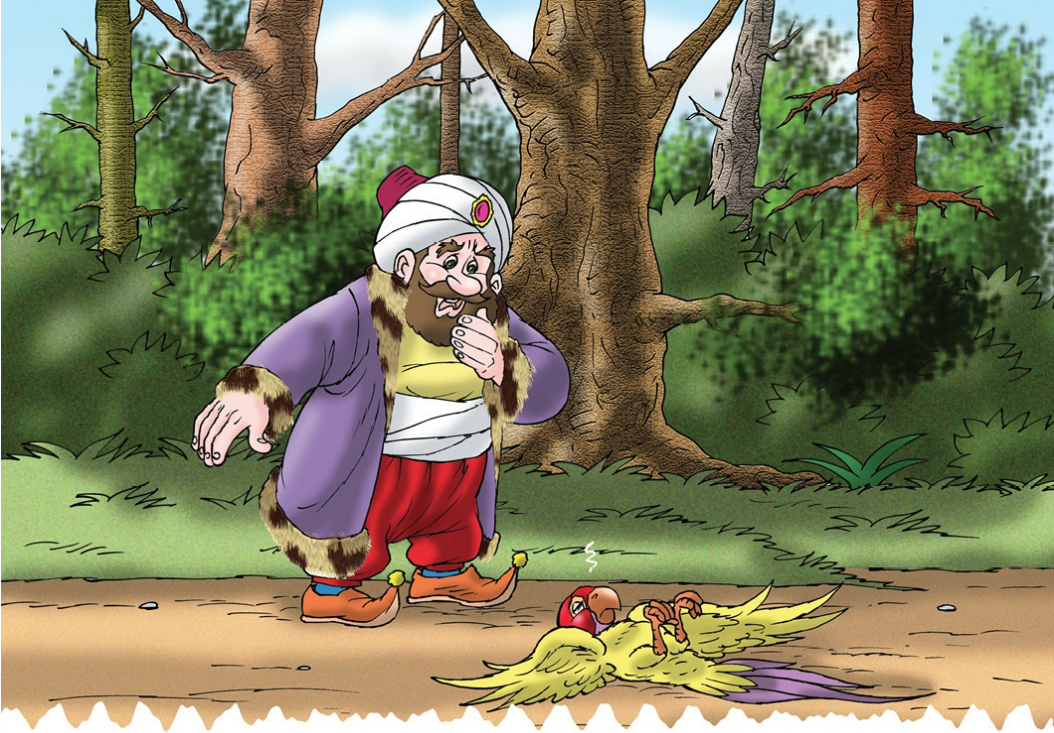
Tüccar:

– Tamam, sevgili papağanım! Senin dediklerini aynen ileteceğim, demiş.

Tüccar, Hindistan'a gitmek için yola çıkmış. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Hindistan sınırlarına ulaşmış. Sınırdan içeri girdikten sonra yolu bir ormandan geçiyormuş. O sırada, dallarda ötüşen birkaç papağan görmüş.

Zengin adam, papağanların bulunduğu ağacın altında durup dinlenmiş. Papağanlara seslenmiş. Evindeki papağanın selamını söylemiş. Papağanın iletmesini istediği sözleri birer birer, ağaçta bulunan papağanlara anlatmış. Onlar da tüccarın anlattıklarını can kulağı ile dinlemişler. Bu sırada papağanlardan biri, titremeye başlamış. Az sonra da “Pat!” diye yere düşmüş.

Tüccar, papağanın öldüğünü düşünerek çok üzülmüş:

– Papağana yazık oldu. Galiba, onun canına kıydım. Herhâlde, benim papağanım, onun akrabası olmalı. Zavallı papağan, akrabasının acısına dayanamadı. Keşke konuşmasaydım, papağanımın söylediklerini ona iletmeseydim, demiş. Tüccar, yaşadıklarından dolayı üzülmeye başlamış. Bu üzüntüyle Hindistan’a ulaşmış. Bir süre dinlenmiş. Alışveriş yaptıktan sonra dönüş hazırlıklarına

başlamış. Herkese ayrı ayrı hediyeler almış. Bir süre sonra memleketine dönmek için yola çıkmış.

O zaman yolculuklar at ve deve ile yapılmıymış. Yolculuk, haftalarca sürüyormuş.

Tüccar, yine uzun süren bir yolculuktan sonra evine dönmüş. Getirdiği hediyeleri dağıtmış. Papağan, kendisine hediye verilmediği için üzölmüş:

– Bana hediye yok mu? Hindistan’da ne gördün, oradaki papağanlara ne söyledin? Bana selam göndermediler mi, diye sormuş.

Tüccar, gördüklerini anlatmak istememiş ama papağan çok ısrar etmiş. Bunun üzerine gördüklerini anlatmak zorunda kalmış:

– Gördüklerimi sana söyleyemem. Senin söylediklerini onlara ilettiğim için çok pişman oldum, demiş.

Papağan:

– Efendim, niçin pişmansınız? Üzüntünüzün sebebi nedir, lütfen söyleyin, demiş.

Tüccar, onun ısrarlarına dayanamamış. Gördüklerini anlatmaya başlamış:

– Ne olacak, şikâyetlerini onlara ilettim. İçlerinden biri dayanamadı, titremeye başladı, sonra ağaçtan yere düştü. Ben de ona söylediklerimden dolayı çok pişman oldum ve üzüntü içinde kıvranmaya başladım. Ama bir kere olan olmuştu, demiş.

Papağan, bu sözleri işitince o da titremeye başlamış. Biraz sonra da kaskatı kesilmiş. Tüccar, papağanın durumunu görür görmez:

– Eyvah, ey güzel kuşum, sevimli papağanım! Sana ne oldu, diye üzölmeye başlamış.

Onu iyileştirmek için çare aramış. Sonunda papağanı kafesten dışarı çıkarmaya karar vermiş.

Tüccar, papağanı kafesten dışarı çıkarmış ve pencerenin önüne koymuş. O da birdenbire fırlamış, pencereden uçmuş. Evin önündeki ağaca konmuş. Tüccar, bu duruma çok şaşırmış. Hem sevinmiş hem üzölmüş. Papağanının iyileşmesine sevinmiş ama onu elinden kaçırdığı için üzölmüş:

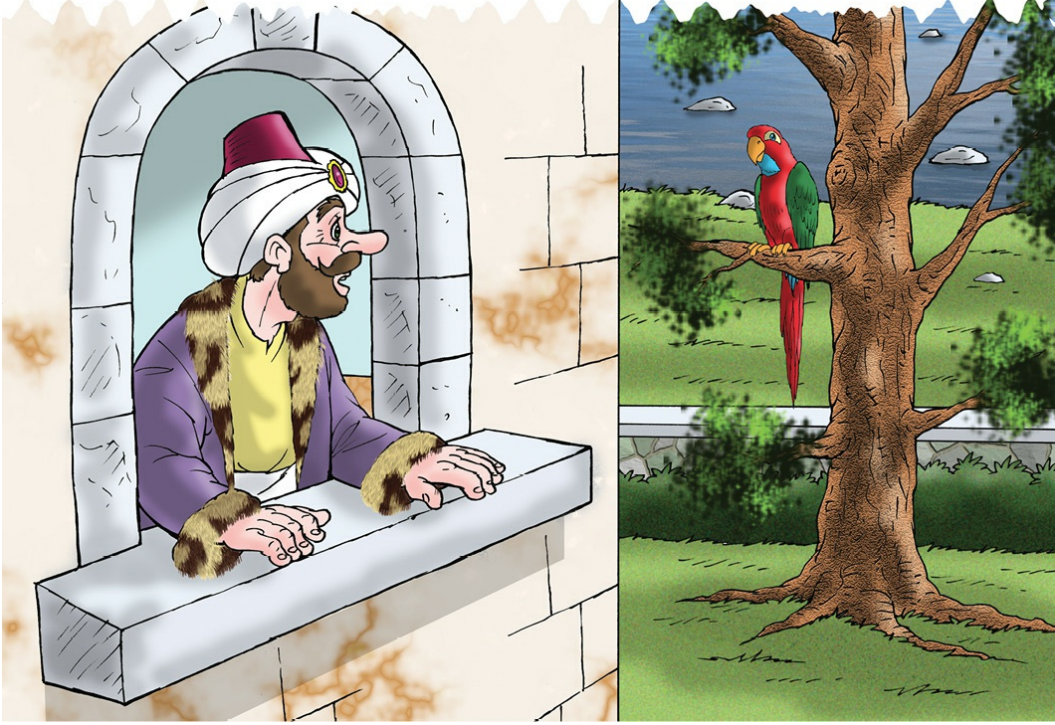
– Sevgili papağanım, bu da ne demek oluyor? Az önce hastaydın, birden iyileştin ve uçup gittin.

Gel, geri dön; beni üzme, demiş.

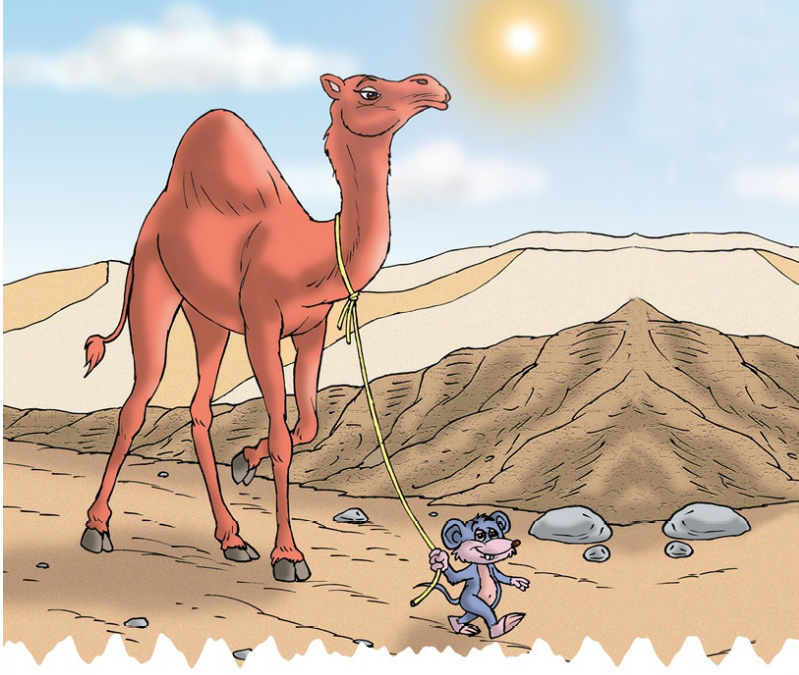
Papağan, bulunduğu yerden, tüccara cevap vermiş:

– Hindistan’da, ağaçtan düşen papağanı hatırlarsın. Papağan, o hareketiyle bana yol gösterdi. “Konuşmayı, neşeyi bırak. Çünkü sen, bu hâlinle kafesin içinde tutsaksın. Benim gibi hareket et ve kafesten kurtul, özgürlüğüne kavuş.” demek istedi. Gördüğün gibi ben de onun yaptığı gibi hareket ettim ve kafesten kurtuldum. Şu ana kadar bana yaptığınız iyilikler için size teşekkür ederim. Ama zor bir hayatı tercih etmiş bile olsam özgürlüğü isterim, demiş.

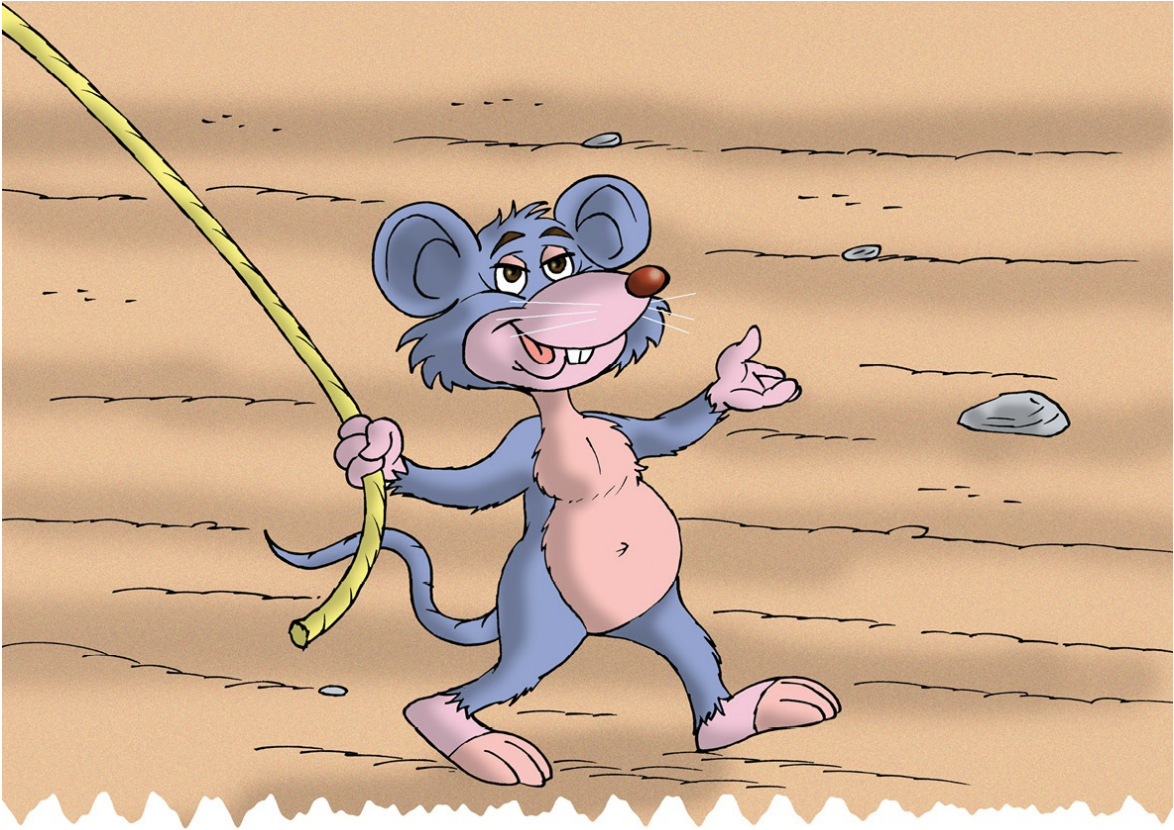
Papağan, bunları söyledikten sonra daldan dala atlayıp uçarak oradan uzaklaşmış.

FARE İLE DEVE

Fare, çölde dolaşırken kocaman bir deveye rastlamış. Başında yuları olan deve, ortalıkta başıboş dolaşıyormuş. Fare, devenin yularını tutmuş, gururlu bir şekilde gidiyormuş. Gururundan gözü hiçbir şey görmüyormuş. Deve de sakın sakın onun arkasından geliyormuş.

Fare, kendi kendine övünüp duruyormuş:

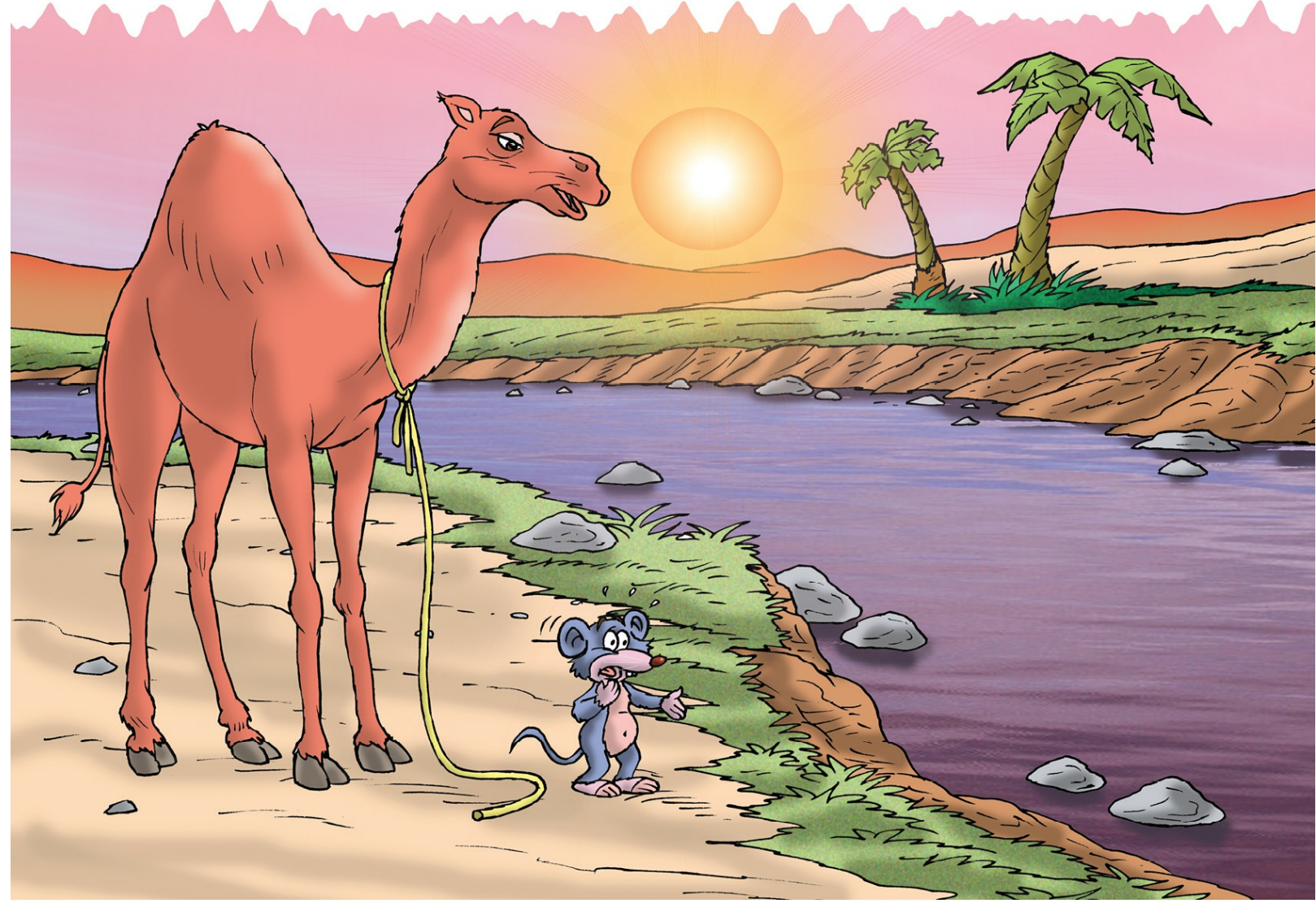
– Ben ne yiğit bir fareyim! Ne büyük bir rehberim! Koca bir deveyi yularından tuttum, çekip götürüyorum, demiş.

Deve, farenin bu hâlini fark etmiş. Ona bir ders vermeye karar vermiş. Fareye nasıl bir ders vereceğini düşünüyormuş.

Fare ile deve gün boyu yol almışlar. Artık Güneş batmak üzereymiş. Sonunda bir ırmağın kenarına gelmişler. Yola devam edebilmek için ırmağı geçmeleri gerekiyormuş.

Fare, ırmağın kenarına gelince çok şaşırılmış. Duraklamış ve hiçbir yere hareket edememiş. Suyu dalsa mutlaka boğulacaktı. Deve, onun durduğunu görünce kızgın bir şekilde ona seslenmiş:

– Hayrola dostum, niçin durdun? Dal şu ırmağa, karşıya geçelim. Sen, benim rehberimsin. Dağda, çölde bana kılavuzluk yaptın. Niçin şaşkın bir durumdasın? Haydi, suya gir de kılavuzluğa devam et. Yol ortasında durma öyle, demiş.

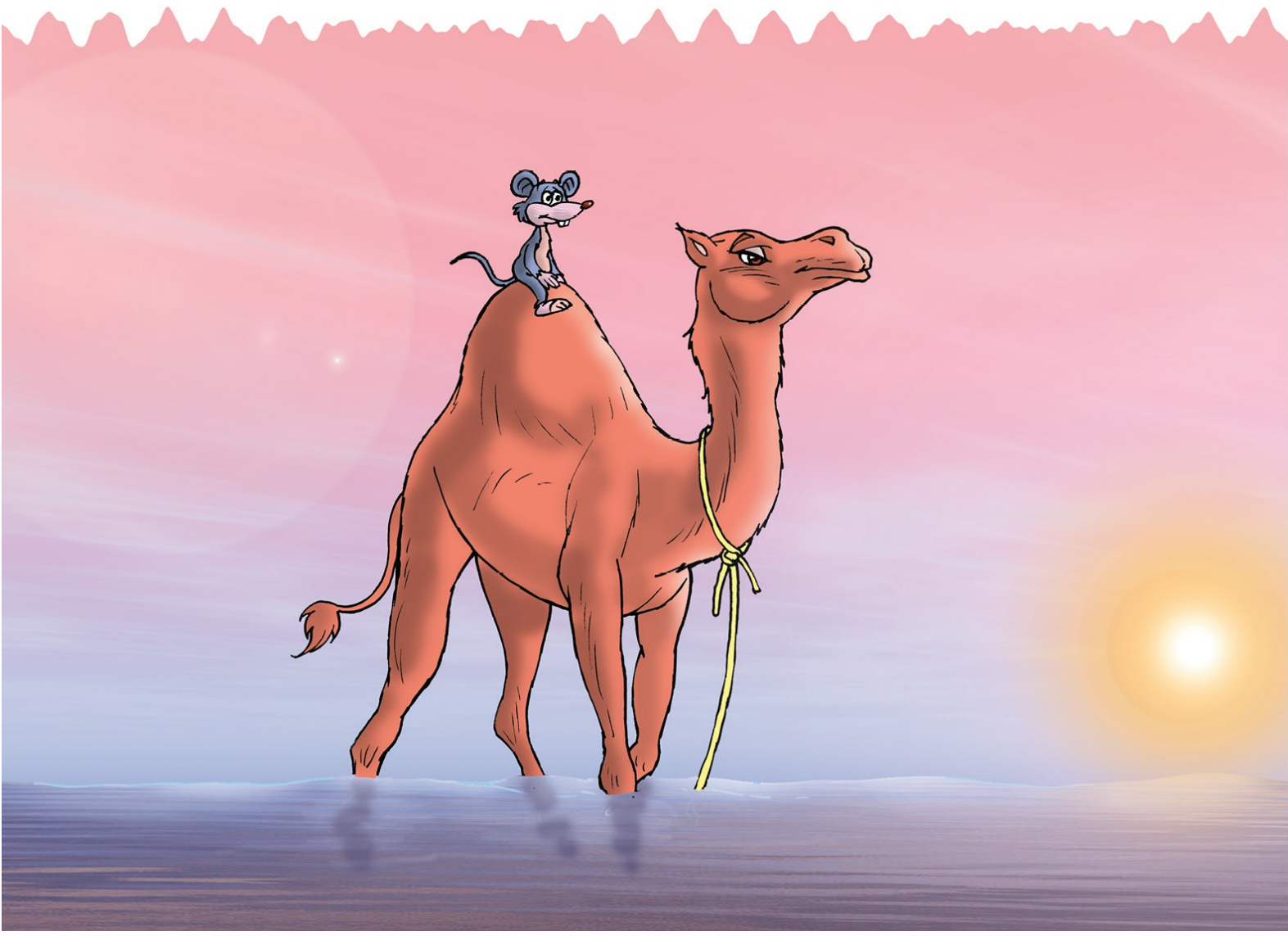
Fare, utancından deveye ne diyeceğini bilememiş. Çaresiz bir şekilde boynunu bükmüş ve ona şöyle seslenmiş:

– Ben bu ırmağı nasıl geçerim? Görmüyor musun, bu ırmak çok büyük ve çok derin. Irmakta boğulmaktan korkuyorum.

Deve:

– Hele bir görelim, ırmağın derinliği ne kadar, demiş. Ayağını suya batırmış. Su ancak devenin dizlerine kadar gelmiş. Daha sonra deve, fareye:

– A korkak ve kör fare! Irmakta diz boyu su var. Korkulacak bir durum yok. Haydi durma, gir ırmağa, demiş. Fare, korkudan titriyormuş:

– Ey deve kardeş, sana karınca gibi küçük görünen varlık, bana fil gibi büyük gelir. Dizden dize fark var. Su, senin dizine geliyor ama benim boyumu aşıyor, demiş.

Deve:

– Öyle ise bir daha kendini yiğit sanma. Gururlu gururlu dolaşma, olduğundan büyük görünme. Benimle değil de kendin gibi farelerle yarışmaya bak, demiş.

Fare, hâlinden ve yaptıklarından utanmış:

– Ne olursun deve kardeş, beni şu derin ve büyük ırmaktan geçir! Bir daha boyumdan büyük işlere karışmayacağım, demiş.

Deve, fareye acımış. Onun, bu olaydan bir ders aldığını düşünmüş:

– Haydi, hörgücüme bin! Seni karşıya geçireyim, demiş. Onu sırtına alıp karşıya geçirmiş.

Fare, bir daha boyundan büyük işlere karışmamış. Bilmediği işlere kalkışmamış.

ÜÇ ÖĞÜT

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir avcı varmış. Avcı, tuzak kurup serçenin birini yakalamış. Onu avucuna alıp evine götürmüş.

Serçe, kendini yakalayan avcıya demiş ki:

– Sen, şu ana kadar birçok hayvan yakaladın. Fakat bir türlü doymadın. Benim birkaç gramlık etimle hiç doymazsın! Beni serbest bırak da sana faydalı üç öğüt vereyim, demiş.

Avcı, serçenin vereceği öğütleri merak etmiş:

– Kim bilir, belki de serçenin verdiği öğütler işime yarar. Öğütleri dinlemekte ne zarar var, demiş.

Serçe:

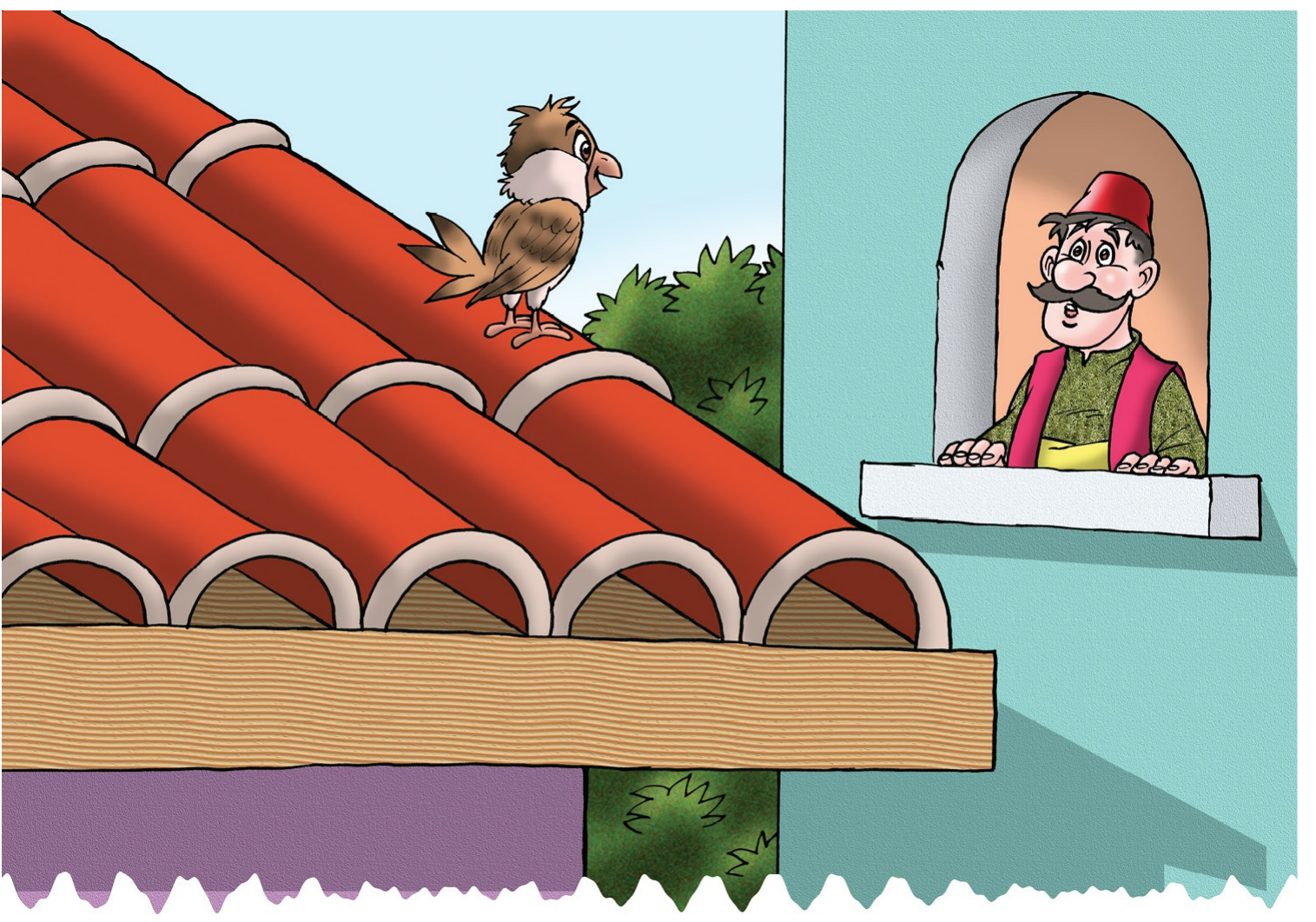
– İlk öğüdümü senin elinde vereceğim. İkinci öğüdü şu karşıdaki damın üzerinde vereceğim. Üçüncüsünü ise şu ağaca konunca söylerim. Sen de bu öğütleri dinler ve tutarsan mutlu olursun, demiş.

Avcı:

– Peki, şimdi ilk öğüdünü söyle, demiş.

Serçe:

– Olmayacak şeye, kim söylerse söylesin, sakın inanma, demiş.

Kuş bu değerli öğüdü verince serbest kalmış. Uçup damın üstüne konmuş.

Damın üstüne konan serçe, ikinci öğüdünü söylemiş:

– Bir de geçmiş gitmiş işler için gamlanma. Fırsatı kaçırdıysan üzülme, geçmişin özlemini çekme. İçinde bulunduğun zamanın kıymetini bil. Pişmanlıkla vakit geçirme, demiş.

Serçe, konuşmasına devam etmiş:

– Ey avcı, benim karnımda değerli bir inci vardı. Bu inci, hem seni hem de senden sonrakileri zengin edebilirdi. Çok yazık oldu, demek ki kısmetin değilmiş! Dünyada eşi bulunmayan bir inciye kaçırdın.

Bunun üzerine avcı feryat etmeye başlamış:

– Ah, ben ne yaptım? Neden bu serçeyi salıverdim, diye dövünmeye başlamış.

Serçe, o zaman:

– Ya hu, ne bağıırıyorsun? Ben sana: “Geçip gitmiş şeyler için gamlanma. Fırsatı kaçırdıysan üzülme!” diye öğüt vermedim mi? Sonra yine: “Olmayacak şeye, kim söylerse söylesin inanma!” demedim mi? Bir düşünsene, benim gibi küçücük kuşun içinde değerli bir inci bulunabilir mi, demiş.

Avcının akli başına gelmiş. Karşısında, kendisiyle alay eden zeki bir kuş olduğunu anlamış:

– Pekiyi, şu üçüncü güzel öğüdün neymiş? Haydi, onu söyle de görelim, demiş.

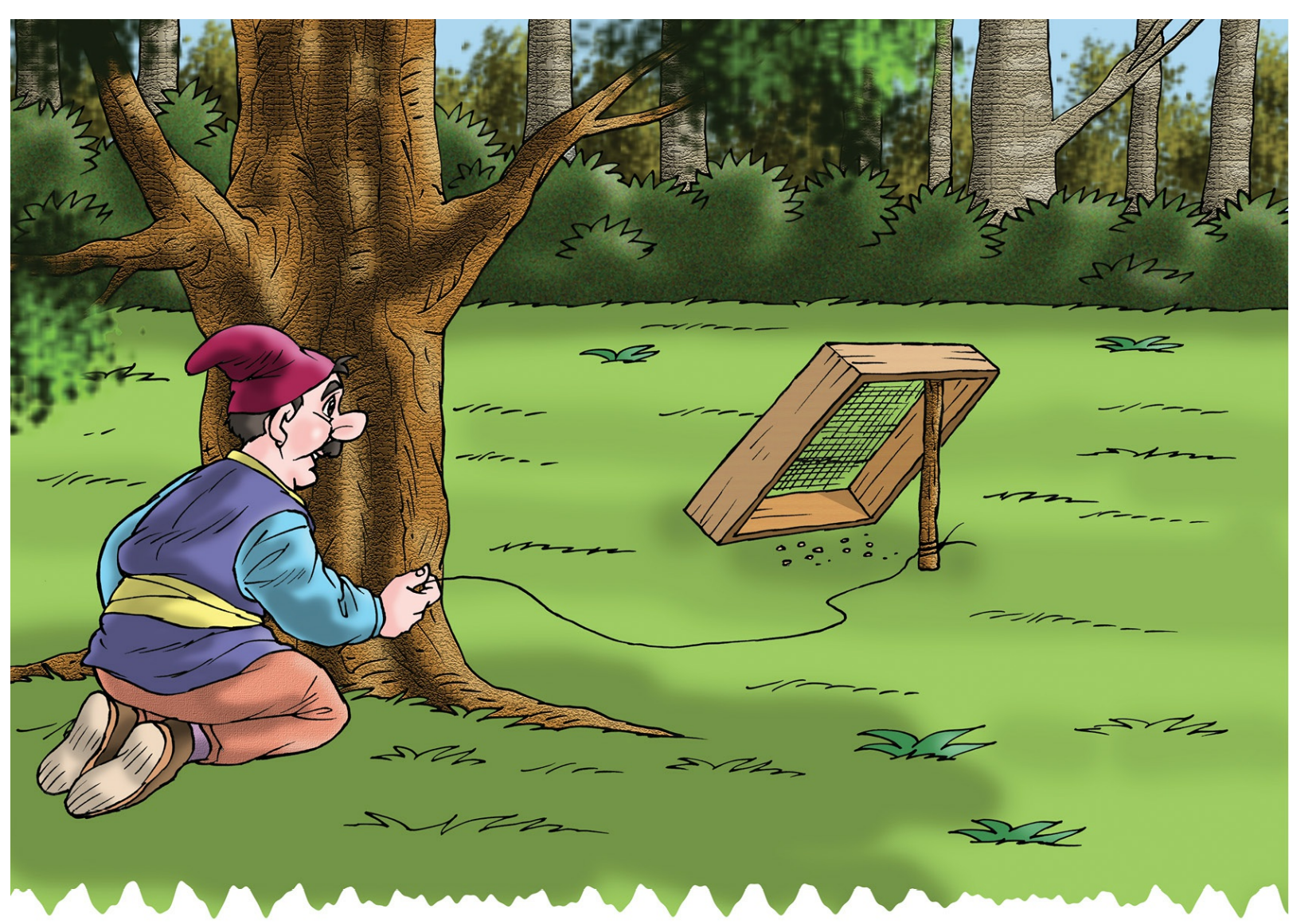
Serçe, damdan uçarak karşıdaki ağaca konmuş. Alaylı bir dille:

– Allah için söyle! İki öğüdümü tuttun da üçüncüyü mü tutacaksın? Boşuna vaktimi alma. Senin gibi bir adama öğüt vermek, çorak bir yere tohum ekmek gibidir, demiş. Kanat açıp gökyüzüne doğru uçup gitmiş.

Avcı, elden kaçan fırsatlar için dövünmenin fayda vermediğini anlamış. Bundan sonra olmayacak sözlere inanmamış. Yeni kazançlar elde etmek için çalışmaya başlamış.

SABIRSIZ KUŞ

Günlerden bir gün avcı, kuş avlamaya çıkmış. Yemyeşil bir ovada tuzak kuracağı bir yer arıyormuş. Sonunda uygun bir yer bulmuş. Tuzağı kurmuş, içine yem koyup yakında bir yerde beklemeye başlamış.

Avcı, kuşlar tarafından tanınmamak için yemyeşil otlara bürünmüş. Bir süre sonra bir kuş gelip onun çevresinde dönmeye başlamış.

Kuş:

– Sen kimsin? Niçin böyle yeşiller giyindin? Burada ne yapıyorsun? Bu hâlinle ovadaki vahşi hayvanlara benziyorsun, demiş.

Avcı:

– Ben, dünyadan elimi eteğimi çekmiş, yaşlı bir adamım. Ot yiyerek geçinip gidiyorum, demiş.

Kuş, bir süre sonra yerdeki yem tanelerini görmüş:

– Peki, bu yemler kimin? Onları buraya kim koydu, niçin koydu, diye sormuş.

Avcı:

– Bunlar, kimsesiz zavallı bir çocuğun bana bıraktığı emanetlerdir, demiş.

Kuş:

– Çok açım, açlıktan bitkin düştüm. Şu anda ne olsa yerim. Ne olur, ey ihtiyar, izin ver de şu

taneleri yiyeyim, demiş.

Avcı, kuşun çaresizliğini ve sabırsızlığını fark etmiş. Kuş, kendini tutamamış ve bir anda yemlere saldırmış. Avcının tuzağına düşmüş.

Avcı, kuşu avucuna almış, yolda giderken konuşmaya devam etmişler.

Kuş:

– Ey avcı, ne olursun beni bırak. Benim etim ne budum ne? Ben dişinin kovuğunu bile doldurmam, demiş. Avcıya kendisini bırakması için yalvarmaya başlamış.

Avcı, kuşun yalvarmalarına dayanamamış:

– Herhâlde bu yaşadıklarından iyi bir ders almışsındır. Bundan sonra sabırsızlık gösterme. Acele ile bir işe kalkışma. Yoksa canından olursun. şimdi seni bırakıyorum, demiş.

Kuş, kendisini bırakan avcıya çok teşekkür etmiş.

FARE İLE KURBAĞA

Fare ile kurbağa, bir derenin kıyısında tanışıp dost olmuşlar. İki dost, her gün derenin kıyısında buluşup sohbet ediyormuş. Güzel masallar, hikâyeler anlatıp eğleniyorlarmış. Bunun için sık sık görüşmeyi arzu ediyorlarmış.

Ancak kurbağa, suyun içinde; fare ise karada yaşıyormuş. Bu nedenle buluşmaları zor oluyormuş.

Fare, bir gün:

– Ey akıl kutusu kurbağa, seninle sohbet etmeye geliyorum. Sen o sırada suyun dibinde gezip tozuyorsun. Sana bir türlü ulaşamıyorum, suya dalmam da mümkün değil. Çünkü yaratılışımın gereği olarak karada yaşıyorum ve sana sesimi duyuramıyorum, demiş.

İki arkadaş, istedikleri zaman görüşebilmenin yollarını aramışlar. Buna bir çözüm yolu bulmaya çalışmışlar.

Sonunda uzun bir ip bulmuşlar. İpin uçlarını, bellerine bağlamışlar. Böylece kim görüşmeyi isterse hemen ipi çekip diğerine haber veriyormuş.

Fare, kurbağa ile görüşmek isterse ipi o çekiyormuş. Kurbağa, fare ile görüşmek isterse ipin diğer ucunu çekip isteğini belirtiyormuş.

Aradan günler, haftalar, aylar geçmiş. İki dost bu haberleşme sonucunda istedikleri zaman bir araya geliyormuş. Hem hasret gideriyorlar hem de kendi aralarında masal anlatıyorlarmış.

Bir gün fare, derenin kıyısında duruyormuş. O sırada gökyüzünde de bir karga süzülüyormuş. Karga, çevreye şöyle bir göz gezdirmiş. Keskin bakışlarıyla, derenin kıyısında duran fareyi fark etmiş. Hızla aşağıya doğru inmeye başlamış. Yere iner inmez, fareyi yakalamış. Yakaladığı gibi de havalanmış.

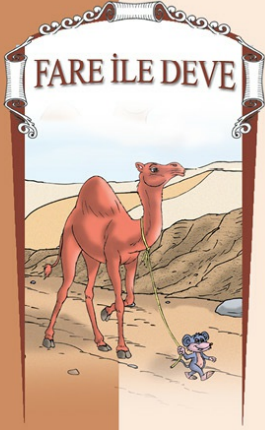
Karga, havada yükselirken, ipin diğer ucundaki kurbağa da sudan çıkıp havalanmış. Bu olayı görenler şaşırıp kalmışlar. Fakat onlar, olan bitenden habersiz bir şekilde:

– Karga nasıl bir düzen kurdu acaba? Suyun derinliklerinde bulunan kurbağayı yakalamak öyle

kolay değil, demişler.

Karga, gökyüzünde biraz yükselmiş, bu sırada bir ırmağın üzerinden geçiyormuş. Bu mutlu haberi arkadaşlarına söylemek istemiş. Ağzını açınca kurbağa ile fareyi düşürmüş. İki dost, ırmağı boylamış. Kurbağa, hemen fareyi ırmağın kenarına çekmiş, suda boğulmasına engel olmuş. Bellerine bağlı ipi çözmüşler. Kurbağa, suyun derinliklerine inmiş, fare de çalılıkların arasına saklanmış. Kargaya yem olmaktan kurtulmuşlar.

Fare ile kurbağa, yine görüşüp sohbet etmişler. Ama bir daha bellerine ip bağlayıp kendilerini tehlikeye atmamışlar.

FARE İLE DEVE

**MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER**

1. Karınca ile Çekirge
2. Sihirli Tas
3. Gizli Hazine
4. Fare ile Deve
5. Nasrettin Hoca'nın Hayatı
6. Doğuran Kazan
7. Baklava Tepsisi
8. Çorak Yer
9. Kibritçi Kız
10. Yaban Kuğuları
11. Akıllı Karga
12. Tavşan ile Kaplumbağa
13. Altın Yumurtlayan Kaz
14. Değirmenci ve Oğlu
15. Tilki ile Leylek
16. Hacivat ile Karagöz
17. Kedinin Oyunu
18. İki İnatçı Keçi
19. Kuyudaki Cin
20. Cimri Ağa
21. Bilmece
22. Tekerlemeler

Bandrol Uygulamasına İlişkin
Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5 inci maddesinin
ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

